

ปัญหาเฉลยศึกป่ากีสถาน (2514 - 2516)

นางสาว จารุวรรณ ภัททิคำรงฤทธิ์

003624

ศูนย์วิทยทรัพยากร

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาคามหลักสูตรปริญญาตรีศาสตรมหาบัณฑิต

แผนกวิชาการต่างประเทศและการทูต

บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

พ.ศ. 2519

The Problem of Pakistani Prisoners of War. (1971 - 1973)

Miss Jaruwan Pukdeedumrongrit.

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirments

for The Degree of Master of Political Science

Department of Foreign Service and Diplomacy

Graduate School

Chulalongkorn University

1976

บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้นักศึกษานิพนธ์
ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาโท

.....

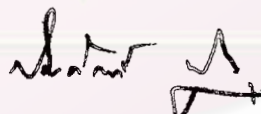
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

คณะกรรมการตรวจวิทยานิพนธ์

 ประธานกรรมการ

กรรมการ

กรรมการ

อาจารย์ผู้ควบคุมการวิจัย

ศาสตราจารย์ ดร. สมศักดิ์ ชูโต

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

หัวข้อวิทยานิพนธ์ ปัญหาเขตลี้ภัยปาکیสถาน (2514 - 2516)
 ชื่อ น.ส. จารุวรรณ ภักดีคำรังฤทธิ์ แผนกวิชาการศึกษาต่างประเทศและการทูต
 ปีการศึกษา 2518

บทคัดย่อ

กรณีพิพาทระหว่างอินเดียกับปากีสถานในปัญหาเขตลี้ภัยปาکیสถาน จำนวน 195 คน ซึ่งบังคลาเทศต้องการให้อินเดียส่งตัวเขตลี้ภัยปาکیสถานจำนวนนี้ให้กับบังคลาเทศ เพื่อพิจารณาตัดสินกระทำความผิดอาญาต่อมนุษยชาติ และอาชญากรรมสงคราม นั้น ปากีสถานเป็นโจทก์ฟ้องอินเดียต่อศาลยุติธรรมระหว่างประเทศ เพื่อให้ศาลตัดสินว่าปากีสถานเท่านั้นเป็นผู้มีสิทธิและอธิปไตยเหนือเขตลี้ภัยปาکیสถานดังกล่าว และขอให้ศาลกำหนดมาตรการป้องกันชั่วคราวไม่ให้อินเดียส่งตัวผู้ถูกกล่าวหาไปยังบังคลาเทศเพื่อพิจารณาคดี

ปัญหาเขตลี้ภัยปาکیสถานนี้มีลักษณะเป็นข้อต่อรองทางการเมือง โดยการเอาเขตลี้ภัยผู้ถูกกล่าวหาดังกล่าวเป็นค้ำจุนทางการเมือง เพื่อผลประโยชน์ทางการเมือง ในกรณีนี้ถึงแม้ปากีสถานจะนำคดีเข้าสู่ศาลยุติธรรมระหว่างประเทศ เพื่อให้ศาลพิจารณาคดีก็ตาม แต่ในที่สุดทั้งอินเดีย บังคลาเทศ และปากีสถาน ซึ่งต่างก็มีบทบาทในปัญหานี้ก็สามารถตกลงกันได้ โดยการเจรจาโดยไม่ตองอาศัยกระบวนการของศาลยุติธรรมระหว่างประเทศ คือปากีสถานยอมให้การรับรองบังคลาเทศ ส่วนอินเดียและบังคลาเทศ ก็ยินยอมปลดปล่อยตัวเขตลี้ภัยปาکیสถานทั้งหมดรวมทั้งผู้ที่ถูกกล่าวหา จำนวน 195 คน ดังกล่าวด้วย

แม้ว่ากรณีนี้จะได้รับการตกลงกันเรียบร้อยแล้ว แต่ก็เป็นที่น่าศึกษาในแง่สาเหตุข้อเท็จจริง รวมตลอดถึงวิธีการต่าง ๆ อันนำไปสู่การตกลงระหว่างประเทศทั้งสองในที่สุด โดยเฉพาะอย่างยิ่งบทบาทของศาลยุติธรรมระหว่างประเทศ ซึ่งเป็นองค์กรตุลาการสูงสุดระหว่างประเทศ ทำหน้าที่พิจารณาคัดสินปัญหาข้อพิพาทที่เกิดขึ้นระหว่างรัฐ อาจมองได้จาก

จุดมุ่งหมายของสหประชาชาติที่กำหนดขอบเขตให้ศาลยุติธรรมระหว่างประเทศพิจารณา พิพาทเฉพาะในกรณีข้อพิพาทระหว่างประเทศ ทางกฎหมาย เท่านั้น ในกรณีปัญหา เขตลี้ภัยปาเลสไตน์ เนื่องจากลักษณะของปัญหาเป็นไปในทางค้ำกันการ เมืองตั้งแต่เริ่มต้น จะมีส่วนที่เกี่ยวข้องกับปัญหาทางค้ำกันกฎหมายก็เพียงเฉพาะในการที่ปาเลสไตน์ได้นำกรณี นี้ฟ้องร้องต่อศาลยุติธรรมระหว่างประเทศเท่านั้น ดังนั้นเมื่อสภาพของปัญหามีลักษณะทาง การเมืองเช่นนี้ การยุติปัญหาโดยการตกลงกันเอง ระหว่างคู่กรณีตามวิถีทางของการ เมืองระหว่างประเทศ ก็เป็นสิ่งที่เป็นไปได้

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

2

Thesis The Problem of Pakistani Prisoners of War (1971 - 1975)
Name Miss Jaruan Pukdeedumrongrit, Department of Foreign
 Service and Diplomacy
Academic Year 1975

ABSTRACT

The Indo - Pakistani dispute concerning 195 Pakistani prisoners of war held by India but claimed by Bangladesh for trial on crime against humanities and war crimes, was brought to the attention of the International Court of Justice by Pakistan claiming right and sovereignty over those prisoners of war and asking the Court for provisional measure enjoining India from handing those prisoners to Bangladesh for trial.

The problem of Pakistani prisoners of war amounted to a political bargaining through the holding of the accused prisoners of war as political hostages. In this case, even though Pakistan had brought it to the International Court of Justice for consideration, the three parties, India, Bangladesh and Pakistan, eventually were able to effect settlement through negotiation, independent of international judicial process, i.e. Pakistan recognised Bangladesh,

while India and Bangladesh returned the 195 accused prisoners of war to Pakistan.

Although the problem has already been solved, it is an interesting case to study in terms of factual information and process towards eventual settlement between the countries concerned. In particular, the role of the International Court of Justice, which is the international judicial organ with the purpose is giving judgment concerning disputes among states, could be examined in the light of its purpose under the charter i.e. its limitation on international dispute of legal character. In the case of Pakistani prisoners of war, the problem was mainly political from the very beginning; its extremely limited legal aspect was confined to the fact that Pakistan sent the matter to the attention of the International Court of Justice. Thus, when the problem is political in character, its conclusion by consent of the parties concerned through international political process is possible.

กติการบประกาศ

การที่ผู้เขียนได้หยิบยกปัญหาเรื่อง เอลยศึกปากีสถานขึ้นมาเขียนเป็นวิทยานิพนธ์นั้น เนื่องจากผู้เขียนมีความสนใจในเรื่องศาลยุติธรรมระหว่างประเทศ ซึ่งมีหน้าที่พิจารณาคัดสินปัญหาข้อขัดแย้งระหว่างรัฐ และศาลยุติธรรมระหว่างประเทศก็สามารถทำหน้าที่ได้อย่างมีประสิทธิภาพพอสมควร ถึงแม้จะมีอุปสรรคหรือข้อจำกัดขอบเขตอำนาจของศาลยุติธรรมระหว่างประเทศบ้างก็ตาม ซึ่งอุปสรรคของศาลยุติธรรมระหว่างประเทศนั้นส่วนหนึ่งก็เนื่องมาจากกฏบัตรสหประชาชาติ และจากความคิดว่ารัฐจะต้องมีอธิปไตยนั่นเอง ดังเช่นกรณีเอลยศึกปากีสถานซึ่งได้แสดงให้เห็นถึงพฤติกรรมของคูร์ณี โดยเฉพาะอินเดียซึ่งไม่ยอมให้ศาลยุติธรรมระหว่างประเทศเข้ามาใช้อำนาจพิจารณาคัดสินคดีโดยอ้างว่าอำนาจการพิจารณาของศาลและการยื่นฟ้องของปากีสถานปราศจากพื้นฐานใด ๆ ทางกฎหมายที่จะบังคับคดีกับอินเดีย เนื่องจากรัฐบาลอินเดียได้มีข้อสงวนในการให้สัตยาบันต่อธรรมนูญศาลยุติธรรมระหว่างประเทศและต่ออนุสัญญาอนุสัญญา และในที่สุดปัญหานี้ก็ยุติลงโดยการเจรจาตกลงทางการเมืองระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องคือ อินเดีย ปากีสถาน และบังคลาเทศ

ผู้เขียนตระหนักว่าการทำวิทยานิพนธ์นี้จะไม่สำเร็จลุล่วงไปได้หากมิได้รับความช่วยเหลือจากผู้ปกครองหลายท่าน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ศาสตราจารย์ ดร. สมศักดิ์ ชูโต อธิการบดี สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ ซึ่งได้กรุณาสละเวลาอันมีค่าของท่านให้กับผู้เขียน โดยรับเป็นอาจารย์ที่ปรึกษา และได้กรุณาตรวจสอบแก้ไขชี้แจงให้คำแนะนำอันเป็นประโยชน์แก่ผู้เขียน และได้ช่วยสนับสนุนในการทำวิทยานิพนธ์มาตั้งแต่ต้นจนวาระสุดท้ายที่เขาสอบ และด้วยความกรุณาอย่างสูงจาก รองศาสตราจารย์ ดร. กุสุมา สนิทวงศ์ ฯ หัวหน้าแผนกวิชาการต่างประเทศ และการทูต ผู้ช่วยศาสตราจารย์ คำรง ชรรณารักษ์ ซึ่งได้สละเวลาเป็นกรรมการตรวจวิทยานิพนธ์ และให้คำแนะนำอันเป็นประโยชน์แก่ผู้เขียน อาจารย์ ประทีน วิทยากร แห่ง

วิทยาลัยเทคนิคกรุงเทพ ซึ่งได้เป็นผู้ให้คำแนะนำช่วยเหลือในด้านการแปลเอกสาร
คุณประยุต ไทยวชิพงษ์ ผู้อำนวยการกองการเจ้าหน้าที่การไฟฟ้าส่วนภูมิภาค
ผู้บังคับบัญชาของผู้เขียนซึ่งเป็นผู้สนับสนุนใหญ่ผู้เขียนมีความพยายามตลอดมา คุณชัยศักดิ์
อุเทนพงษ์, คุณคอน ประมัตวินัย, คุณวศิน ชีรเวชฎาน แห่งกระทรวงการต่างประเทศ
เป็นผู้ให้ความกรุณาจัดหาเอกสารที่เกี่ยวข้องให้กับผู้เขียน ซึ่งบรรดาอาจารย์ และ
บุคคลต่าง ๆ เหล่านี้ ผู้เขียนขอ กราบขอบพระคุณไว้ ณ ที่นี้ด้วยความเคารพและ
ระลึกในพระคุณ.

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	ฉ
กิตติกรรมประกาศ.....	ช
ความนำ.....	1
บทที่	
1 บทนำ.....	7
1.1 มุมเหตุของความแตกแยก.....	9
1.2 แผนการหกขอของพรรคสันนิบาตอะวะมี.....	12
2 การสู้ระหว่างกองทัพปลดปล่อยปาเกีสถานตะวันออกเฉียงกับกองทหาร ของรัฐบาลปาเกีสถาน.....	15
2.1 การสนับสนุนที่อินเดียให้แก่ปาเกีสถานตะวันออกเฉียง.....	18
2.2 บทบาทของสหประชาชาติในการระงับข้อพิพาท.....	23
2.3 การเจรจาเพื่อแก้ไขปัญหที่เกิดขึ้นระหว่างสงคราม.....	29
2.3.1 ข้อตกลงว่าด้วยความสัมพันธ์ระหว่างประเทศทั้งสอง	33
2.3.2 การเจรจาระหว่างผู้แทนทางทหารของ อินเดีย และปาเกีสถาน.....	36
3 ปัญหาเขลยศึกปาเกีสถาน.....	39
3.1 การปฏิบัติต่อเขลยศึกตามกฎหมายเขลยศึก.....	39
3.2 ปัญหาเขลยศึกระหว่างปาเกีสถาน อินเดีย และบังคลาเทศ...	47

	หน้า
4 ศาสดายุทธธรรมระหว่างประเทศกับปัญหาเซดลิกปาก็สถาน.....	55
5 สรุป.....	89
บรรณานุกรม.....	107
ภาคผนวก.....	111
ประวัติการศึกษา.....	136

ศูนย์วิทยพัทพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย